

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 031986 22 Už
Banjaluka, 03.11.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće zapisničara Nataše Božić, u upravnom sporu po tužbi tužioca D.K. iz B., zastupanog po advokatima Advokatske kancelarije K.&M. iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja tuženog Ministarstva broj ... od 24.05.2022. godine, u predmetu raspoređivanja na radno mjesto, odlučujući o žalbi tužioca protiv rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 031986 22 U od 25.07.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj 03.11.2022. godine donio je

RJEŠENJE

Žalba se odbija kao neosnovana i potvrđuje rješenje Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 031986 22 U od 25.07.2022. godine.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova sastavljanja žalbe se odbija.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, odbačena je tužba i predmet ustupljen na dalji postupak Osnovnom sudu u Banjaluci kao stvarno i mjesno nadležnom za rješavanje predmetne pravne stvari.

U obrazloženju tog rješenja je navedeno da iz sadržine pobijanog akta proizlazi da se u ovom slučaju ne radi o aktu koji je donesen u vršenju javnih ovlašćenja niti u rješavanju u upravnim stvarima, već o rješavanju prava po osnovu radno pravnog statusa tužioca, u kojem je sudska zaštita obezbijedena van upravnog spora, u parničnom postupku, saglasno članu 9. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). U smislu člana 31. stav 1. tačka g) Zakona o sudovima Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj: 37/12-100/17), ocijenjeno je da taj sud nije stvarno nadležan da postupa po predmetnoj tužbi u upravnom sporu, već da je za to postupanje u smislu člana 30. tačka b. pod 1) i člana 26. stav 1. tačka a) Zakona o sudovima Republike Srpske stvarno i mjesno nadležan Osnovni sud u Banjaluci.

Blagovremenom žalbom tužilac osporava navedeno rješenje zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da iz obrazloženja pobijanog rješenja nije moguće utvrditi iz kojeg razloga se nižestepeni sud oglasio nenadležnim u ovoj upravnoj stvari jer je u konkretnom slučaju nesporno da je pobijano rješenje doneseno od strane organa koje vrši javna ovlašćenja i kojim je odlučeno o pravu fizičkog lica kome su ta javna ovlašćenja i povjerena. Stav

nižestepenog suda je nejasan i stiče se utisak da se sud nije u dovoljnoj mjeri bavio ovim pitanjem, niti je analizirao način postavljanja rukovodećih policijskih službenika i proceduri dodjeljivanja i oduzimanja javnih ovlašćenja istima. U prilog ovome je činjenica da je Policijski odbor koji je postupao kao drugostepeni organ u konkretnom upravnom postupku poukom o pravnom lijeku tužioca uputio da svoje pravo ostvaruje u sporu pred nadležnim sudom u roku od 30 dana od dana prijema tog rješenja, a nesporno je da se samo upravni spor pokreće u tom roku počev od dana dostavljanja upravnog akta stranci. Radni spor je postupak potpuno drugačijeg karaktera i rok za pokretanje istog je 6 mjeseci od dana povrede prava iz radnog odnosa i nema veze sa stečenim pravima policijskih službenika u postupcima koji su regulisani Zakonom o policiji i unutrašnjim poslovima („Službeni glasnik RS“ broj: 57/16-82/19). Smatra da se ne radi o povredi prava iz radnog odnosa nego isključivo o kršenju procesnih i materijalnih odredaba za sticanje određenih prava na osnovu kojih su policijskim službenicima sa višom kategorijom stečenog prava data i veća javna ovlašćenja. Zaštita kod kršenja ovakvih prava osigurana je žalbom drugostepenom organu, a nakon toga tužbom u upravnom sporu. Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno smatra da je nižestepeni sud pogrešno zaključio da se radi o radnom sporu, te da je tužilac ovlašten da zaštitu svojih prava na osnovu kojih su mu oduzeta javna ovlašćenja traži putem tužbe u upravnom sporu, kako je upućen poukom o pravnom lijeku. Predlaže da se žalba usvoji, pobijano rješenje ukine i predmet vrati na dalje postupanje uz obavezu nadoknade troškova žalbenog postupka prema dostavljenom troškovniku u ukupnom iznosu od 1.316,25 KM, ili da ukoliko su se ispunili uslovi nižestepeni sud svoje rješenje stavi van snage te odluči o podnesenoj tužbi meritorno jer se radi o upravnoj stvari.

Tuženi u odgovoru na žalbu navodi da pobijanim rješenjem nije došlo do povrede odredaba upravnog postupka, ni do pogrešne primjene materijalnog prava i da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, te da je pravilno postupljeno kada je odlučeno da se predmet ustupi na riješavanje stvarno i mjesno nadležnom sudu. Nesporno je da je tuženi postupao u skladu sa materijalnim propisima kojima reguliše radno pravni status svih zaposlenih, u ovom slučaju i tužioca, kao policijskog službenika na kojeg se primijenjuje Zakon o policiji i unutrašnjim poslovima kojim se između ostalog uređuju dužnosti i prava iz radnog odnosa, činovi i unapređenja policijskih službenika, radni uslovi i druga pitanja koji se primijenjuju i na svakog drugog zaposlenog u Ministarstvu (državnog službenika i namještenika) bez obzira na stručnu spremu, stečeni čin i raspored. Članom 201. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“ broj: 1/16-119/21) propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio pravo iz radnog odnosa može da podnese prijedlog za mirno riješavanje radnog spora nadležnom organu ili tužbu nadležnom sudu za zaštitu tog prava. Proizlazi da je sudska zaštita u konkretnom slučaju obezbijeđena van upravnog spora s obzirom da se upravni spor prema članu 9. stav 1. tačka 1) ZUS ne može voditi protiv akata donesenih u stvarima u kojima je sudska zaštita osigurana van upravnog spora, te kako su za riješavanje radno pravnih sporova nadležni osnovni sudovi smatra da je pobijano rješenje zakonito i pravilno. Napominje da je tužilac dana 24.06.2022. godine pokrenuo radni spor kod nadležnog Osnovnog suda u Banjaluci i zatražio poništenje navedenih rješenja, pa je činjenica da pouka o pravnom lijeku data u osporenom aktu nije na štetu tužioca.

Odlučeno je kao u izreci rješenja iz sljedećih razloga:

Pravilan je stav nižestepenog suda, da se u konkretnom slučaju radi o ostvarivanju prava iz radnog odnosa, o čemu je nadležan da odlučuje Osnovni sud u Banjaluci kao stvarno i mjesno nadležan sud u smislu člana 30. tačka b. pod 1) i člana 26. stav 1. tačka a) Zakona o sudovima Republike Srpske. Naime, tužilac je osporio rješenje tuženog Policijskog odbora od 24.05.2022.

godine kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja direktora policije od 12.04.2022. godine kojim je tužilac sa činom „glavni inspektor“ raspoređen na radno mjesto inspektor opšte policije, Sektor policije, PU B., to jasno proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o zaštiti prava iz radnog odnosa, zbog raspoređivanja tužioca na drugo radno mjesto. Iako je u osporenom aktu u pouci o pravnom sredstvu navedeno da se protiv istog može pokrenuti spor pred nadležnim sudom u roku od 30 dana od dana dostavljanja rješenja, zbog kojeg roka je tužilac zaključio da se radi o podnošenju tužbe u upravnom sporu, očigledno je da se radi o ostvarivanju prava iz radnog odnosa, a ne o rješavanju u vršenju javnih ovlaštenja u kakvoj upravnoj stvari, bez obzira što tužilac obavlja posao inspektora, u okviru kojeg ima i određena javna ovlaštenja, kako to navodi. Ta ovlaštenja su u okviru njegovog radnog mjesta i poslova koje obavlja, pa se na njegov radno pravni status shodno odredbi člana 3. i u vezi sa članom 79. stav 2. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima, primjenjuje Zakon o radu.

S obzirom da se radi o pravima iz radnog odnosa, to je sudska zaštita obezbjeđena van upravnog spora u smislu člana 9. stav 1. tačka 1) ZUS, u parničnom postupku, a prema odredbi člana 201. Zakona o radu se ostvaruje pred nadležnim sudom, a taj nadležni sud je prema članu 30. tačka b. pod 1) Zakona o sudovima Republike Srpske, osnovni sud u parničnom postupku.

Prema tome, pravilno je nižestepeni sud tužbu podnesenu u upravnom sporu odbacio i predmet ustupio stvarno i mjesno nadležnom Osnovnom sudu u Banjaluci, shodno odredbi člana 26. stav 1. tačka a) u vezi sa članom 30. tačka b) pod 1) Zakona o sudovima Republike Srpske, te članu 17., u vezi sa članom 20. stav 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 58/03-61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu člana 48. ZUS.

Kod takvog stanja stvari, a iz naprijed navedenih razloga na osnovu odredbe 235. tačka 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13) i u vezi sa članom 48. ZUS, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

Obzirom da je žalba odbijena, tužilac nema pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjev odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 49. i 49. a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku.

Zapisničar
Nataša Božić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić